

2025. szeptember 15. hétfő

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak és te dicsőítesz engem. (Zsoltár 50,15)

Mk 1, 16-20.: Amikor Jézus a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András – halászok lévén – épp hálót vetnek a vízbe. Jézus ezt mondta nekik: „Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket.” Rögtön otthagyták hálójukat és követték. Alig ment valamivel tovább, megpillantotta Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hálót szedték rendbe a bárkában. Őket is mindjárt meghívta. Erre otthagyták apjukat, Zebedeust, halászlegényeivel a bárkában, és a nyomába szegődtek. .

Igehirdetés: Nehéz elképzelni, hogy éppen nagy munkában vagy, jön egy random ember, mond egy nehezen értelmezhető ígéretet és te otthagysz mindent, és követed őt. Az evangélium tömörítve mondja el a meghívástörténetet. Jézus és az itt említett tanítványok, ha összerakjuk a négy evangélium történetét, nem ekkor találkoznak először, hanem korábbi találkozások alapozzák meg azt a bizalmat, hogy végül -- mindent elhagyva -- kövessék Jézust. A történet lényege ez: egyszer ezeknek az embereknek meg kellett hozniuk egy nehéz döntést és ott kellett hagyniuk az addig biztosnak tűnő munkát, a szüleiket, a családi vállalkozást azért, hogy kövessék Jézust.

Ha csak ezt nézzük, akkor meg is állhatnánk, hiszen mi itt és most nem akarjuk otthagyni az otthonunkat, a munkánkat, az eddigi életünket, hogy Jézust kövessük. Azt gondolhatjuk, hogy ez az ige a papoknak, szerzeteseknek, misszionáriusoknak szól, a többieknek nem. Ennyire azonban nem egyszerű a helyzet. Két szinten is érint minket ez a meghívás, az egyik mélyebb, összetettebb, a másik gyakorlatiasabb. Kezdem a mélyebbel.

Ahhoz, hogy Jézust kövessük, szükséges távolságot vennünk a földi céljainktól. Ez nem azt jelenti, hogy ne lehetnének földi céljaink, sőt, ezek közül a legmélyebb céljaink pont az Istentől kapott hivatásunkat munkálják ki bennünk. Van egy szakmai célod, vagy meg szeretnél tanulni egy nyelvet, vagy el akarsz jutni távoli tájakra? Ezek min-mind lehetnek Istentől jövő mély vágyakból fakadó életcélok, amelyek beteljesedése, vagy az arra való törekvés Istenhez is közelebb visz. Mit jelent akkor ez a távolság? Azt, hogy nem a földi céljaink a végsők, ezek annyiban juttatnak előre, amennyiben Istenhez is közelebb visznek. Vagyis képes lehetek elengedni ezeket a célokat, vagy nem esek kétségbe, ha valami nem úgy alakul, ha tudom, hogy Isten felé tudok lépni, haladni más módon is. Ez a nagyobb cél boldogabbá, kiegyensúlyozottabbá tehet, mert elsősorban Isten országát és az Ő igazságát keresem, a többi pedig megadatik. Ez a mélyebb, alapvetőbb üzenete számomra annak, hogy Jézus minket is kihív ebből a világból.

A második üzenet praktikusabb. A mindennapokban is szükségünk van ahhoz, hogy el tudjuk engedni amivel éppen foglalkozunk, hogy Istennel lehessünk. Ilyen az imaidő, vagy a szentírás olvasásával töltött idő kiszakítása a napból. Amikor ki tudok lépni a játékból, a céltalan görgetésből vagy az aggóató pörgésből, akár még a görcsös tanulásból is, hogy kilépve például imádkozzak, akkor pont ennek a hívásnak teszek eleget. Amikor ki tudok lépni a megszokottból, amikor merek nyitottá válni a másik emberre és ezzel Jézusivá, emberhalásszá válni, akkor is ennek a hívásnak engedek. Ezekben az a közös, hogy aktuálisan, abban a pillanatban kell tudnom a hívásnak engedni, különben elmúlik a pillanat, elmúlik a nap és én maradtam a hálómnál, de nem léptem Jézus nyomába.

Éppen az első cél tudatosítása az, ami segíthet a második esetben is jó döntést hozni, és fordítva, ha naponta tudok a kis dolgokban Jézussal menni, akkor megerősödik bennem az is, hogy életem mélyen be van ágyazva Krisztus szeretetébe, Isten tervébe, és ez a lényeges beágyazódás elvehetetlen.